

Въ турско време, когато искали да изтръгнатъ пари отъ нѣкой български чорбаджия, турцитѣ туряли на врата му нагорещена желѣзна верига. И тогава, иска не иска, чорбаджията вади гърне съ злато и го дава на турчина. Ще дойде день, когато нагорещената верига ще мине презъ врата на всѣки човѣкъ. — Може ли да стане това? — Ще го опитате. Като наближи края на живота, хората очакватъ да дойдатъ ангели отъ небето да ги взематъ и да ги занесатъ предъ престола на Бога. — Не, въ последния часъ на живота ви ще дойдатъ разбойници, ще ви хванатъ за врата и ще кажатъ: Дай всичко, което си спечелилъ! — Ами какво ще оставя за децата? Какъ ще се развиватъ, като нѣматъ пари? — Това е заблуда. За развиване на човѣка е нужна любовъ, а не пари. Ако децата ви нѣматъ любовъ, и тѣ ще бждатъ нападнати отъ разбойници и обрани като васъ. Човѣкъ трѣбва да работи съ любовъ, да пѣе съ любовъ и да се моли съ любовъ. Хората познаватъ влюбването, но не и любовта. Когато богатиятъ има любовъ, той е истински човѣкъ. Когато сиромахътъ има любовъ, и той е истински човѣкъ. Богатиятъ безъ любовъ не е човѣкъ. И сиромахътъ безъ любовъ не е човѣкъ.

И тѣй, човѣкъ има всичко, но любовъ нѣма. Само едно му не достига: любовъ. Докато не придобие любовта, той ще се ражда и умира, ще бжде недоволенъ, ще се мъчи и ще страда. Щомъ придобие любовта, той ко-